

Title	ทิวทัศน์ลีทาง
Author(s)	กฤษฎา, รื่นภิรมย์
Citation	多言語翻訳：太宰治『黄金風景』. 2012, p. 30-33
Version Type	VoR
URL	https://hdl.handle.net/11094/32750
rights	
Note	

Osaka University Knowledge Archive : OUKA

<https://ir.library.osaka-u.ac.jp/>

Osaka University

ทิวทัศน์สีทอง

กฤษฎร รื่นภิรมย์

“ต้นโอลีกใบเขียวเจริมชายฝั่ง สายโซ่เส้นเรียบสีทองผูกร้อยที่ต้นโอลีกนั้น” ---พุชกิน¹

ในวัยเด็กฉันไม่ใช่คนที่มีนิสัยดีนัก ชอบกลั้นแกเล้งสาวไว้ ด้วยความที่ตัวฉันไม่ชอบความอืดอัด ขีดขាតจึงมักชอบแกเล้งสาวไว้ที่มีบุคลิกรุ่นรุ่นเป็นพิเศษ อะจะเป็นสาวไว้ขอรุ่นรุ่น แม้แต่เวลาจะปอก แอบเปลือกหอยดูมือไปสองหนามหนาเหมือนปอกพลาสติกอะไรไปพลาง ถ้าไม่ส่งเสียงดูว่า “นี่” เป็น ระยะๆ ก็จะอยู่ในสภาพมือนึงถือเปลือกหอยดูมีดพลาสติกอย่างไปเรื่อยเปื่อย เชอไม่เต็มหรือเปล่านะ บอยครั้งที่ฉันเห็นอะจะอีได้แต่ยืนเอื้อรหายใจลองอยู่ในครัวโดยไม่ได้ทำอะไร แม้แต่ตอนที่ฉันเป็นเด็ก ในใจที่ซึ้งรู้สึกว่ามันช่างน่ารังเกี้ย ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างน่าประหลาดจนนั่นดูเชอเหมือน ตัวเองเป็นผู้ใหญ่ไปว่า “นี่ อะจะอี วันๆ มันแสนสันนະ” พอดีดีขอนกลับไปตอนที่ต่อว่ารุนแรงแบบนั้น ก็รู้สึกยืนนานไปถึงสันหลัง เท่านั้นยังไม่พอเมื่อครั้งหนึ่งที่ฉันเรียกอะจะอีมาให้ตัดหุ่นทหารทีละตัวจาก หนังสือภาพพิชสวนสนานที่มีทหารลายร้อยอยู่รวมกันเป็นกระจุก มีทั้งคนเข้มข้าว ถือธง แบกปืน อะจะอิ จอมไม่ได้ร้องกิไชเวลาตั้งแต่เช้า จ้าวกลางวันก็ไม่ได้กิน จนตกเย็นในที่สุดก็ตัดไปได้ประมาณสามสิบตัว แต่ถึงอย่างนั้นก็ดันตัดหนวดของนายพลาชาไปข้างหนึ่ง มือทหารที่ถือปืนก็ตัดออกมาให้หอยโตคุไม่ต่างจาก มือหนึ่งนุกฉันดูคลอกอกเป็นระยะๆ ยิ่งในช่วงฤดูร้อนอะจะอีเป็นคนมีเหลืออกรายะ หุ่นทหารที่ตัดไว้จึง เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อจากมือของเชอ ในที่สุดฉันก็บันดาลโถะเตะ อะจะอิ ทั้งๆ ที่ฉันว่าฉันจะไปตรงบ่า ของเชอแท้ๆ แต่อะจะอิกลับอาเมื่อกุญที่เก็บขวaphalongลื้มตัวลงไปบน obrongให้ ร้องแล้วร้องอีก “แม้แต่ฟ่อแมงยไม่เคยเหยียบย่าหน้าแบบนี้ คิณจะจำไปจนชั่ชีวิต” นำเสียงขาดหายๆ ประหนึ่งโอดครวญ ของอะจะอินนั้นช่างทำให้รู้สึกไม่สงบมีเสียงริง nokจากนั้นฉันก็ยังทำร้ายอะจะอิราวกันนั่นเป็น โครงการจากสวารค์ แม่ทุกวันนี้ก็มีอยู่บ้างที่ฉันไม่อาจเข้าใจทุกคนที่โง่เหลาเป็นปัญญาได้

ปีก่อนฉันถูกไล่ออกจากบ้าน ในค่ำคืนหนึ่งรู้สึกว่าชีวิตงานครอกได้แต่ร้องไห้ชันชาบไปที่โน่นที่นี่ ชีวิตระหว่างๆ ไปอย่างไรจุดหมาย ชีวิตผ่านไปวันๆ พอดีดีว่าเริ่มจะพอมีหวังเลี้ยงตัวเองได้จากการเขียน เล็กๆ น้อยๆ ก็ดันมาลื้มป่วยลง ด้วยความเมตตาของคนรอบข้าง ช่วงฤดูร้อนฉันได้ไปเช่าบ้านหลังเล็กๆ ใกล้ทะเลที่บุนคำนเป็นสีโคลนถาวมีองฟุ่นละมุง จังหวัดชิบะ² พอจะทำอาหารพักผ่อนได้บ้าง แม้ว่าทุก ค่ำคืนจะต้องต่อสู้กับเหื่อที่ไหลออกมานานเปียกชุ่มชุดนอน แต่ถึงกระนั้นก็ต้องอดทนทำงาน ทุกเช้านี้เพียง นมเข็นหนึ่งขวด³ เพียงแค่นี้เท่านั้นที่ทำให้ฉันรู้สึกได้ถึงความสุขที่ยังมีชีวิตอยู่มาได้อย่างน่าประหลาด ทว่า

สมองที่แสנןเจ็บปวดหนื่อยล้ากลับทำให้รู้สึกได้แต่เพียงว่าคอกเครียดชิกโกต์ที่บ้านตรงมุมสวนนั้นคุ้ราวกัน ดวงไฟที่กำลังลูกโซน

วันนี้เจ้าหน้าที่สำรวจสำมะโนประชากรร่างเล็กผอมอยู่ริมสีส้มเดินเข้ามาข้างทางเข้าบ้าน ขณะที่เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกำลังตรวจรายชื่อพลาสติกในหน้าของฉันที่ปล่อยให้หนวดเครยารูงรัง พลันก็เอ่ยถามขึ้นว่า “เอ๊ะ คุณใช้คุณหนูบ้าน...หรือเปล่าครับ” เจ้าหน้าที่ผู้นั้นพูดด้วยสำเนียงแบ่งเบนคนต่างถิ่น

“ใช่” ฉันตอบแบบวางๆ โตกะและถามกลับไปว่า “แล้วคุณล่ะ”

รอยยิ่งกว้างที่ปรากฏบนใบหน้าอันผอมแห้งของเขาก็บอกว่าให้ฉันรู้สึกเจ็บในหน้าแทน

“อย่างที่ผู้คนคิดไว้เช่น คุณอาจลืมไปแล้ว แต่ร้ายๆ ลืมปีก่อนผมเคยทำงานชื่อรักน้ำที่ K”

“K” เป็นชื่อหมู่บ้านที่ฉันเกิด

“อย่างที่เห็น” ฉันตอบโดยไม่มีรอยยิ่ง “ตัวผันเองตอนนี้ก็ตกยังอยู่”

“ไม่รอゴ” เจ้าหน้าที่ผู้นั้นยิ่งมองอย่างมีความสุขพลาสติกต่อว่า “ถ้าคุณเขียนนิยายอยู่ล่ะก็ ถือได้ว่า ประสบความสำเร็จอย่างมากที่เดียวครับ”

ฉันได้แต่ยิ่มเพื่อนๆ

“ว่าแต่” เจ้าหน้าที่ผู้นั้นพูดด้วยน้ำเสียงต่ำเล็กน้อย “โอ้เคอะอีเล่าเรื่องของคุณให้ฟังเป็นประจำ”

“โอ้เคอะอีหรือ” ฉันตาม เพราะไม่อาจเข้าใจได้ทันทีในเวลานั้น

“โอ้เคอะอีไงครับ คุณลืมไปแล้วหรือ สาวใช้ที่ทำงานที่บ้านคุณไงครับ”

นึกออกแล้ว “เอ่อ...” เสียงเครื่องเปล่งออกมาโดยไม่รู้ตัว ฉันลงนั่งอยู่ที่ขึ้นบันไดไม่ “พลาสติก ภายนอกของเจ้าชักเจ้นในอดีtm เมื่อสิบปีก่อน การกระทำอันเลวร้ายของฉันที่มีต่อสาวใช้ที่นี่ บุคลิกอีกด้วย เช่นชักคนหนึ่งค่อยๆ ย้อนกลับมาจนแทนจะหันนั่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้

ฉันพยายามยืนพลันตามว่า “มีความสุขดีหรือ” จำได้ว่าใบหน้าตัวเองตอนที่อ่อนค่าตามอัน แปลกประหลาดนั้นทำให้นึกไปถึงรอยยิ่มแบบยอมจำนนของคนที่กระทำการผิดหรือไม่ก็จำเลย

“ครับ ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” เจ้าหน้าที่ผู้นั้นตอบด้วยเสียงดีซึ่งโดยไม่มีท่าทีทั่งมวลใดๆ จากนั้นก็ หยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดแห้งที่หน้าหาก “จะเป็นไร ไหนครับ ถ้าสาวหน้าผมจะพาเธอมาของคุณสักครั้ง”

ฉันสะดุ้งตกลงตัวอย “ไม่ ไม่ต้องทำงานคนนั้น” ขณะที่ตอบปฏิเสธร่างของฉันก็สั่นหายใจ ความรู้สึกละเอียดอย่างบอกไม่ถูก

ทว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นกลับยิ่มเบิกบาน

“ลูกของผู้คนนั่นคุณ ตอนนี้ได้ทำงานที่สถานีรถไฟฟ้าแล้วนะเจ้าคนโตนั่น แล้วก็ลูกชาย ลูกสาว ลูกสาว เจ้าคนเล็กอายุแปดขวบปีนี้ได้เข้าประชุมแล้วเล่ายานายใจไปได้ประมาณนั้น โอ้เคอะอีกคำนากครับ จะ

ว่าอย่างไรดี คือคนที่เคยได้เข้าไปทำงานที่ครรภุลใหญ่อย่างบ้านของคุณและได้เรียนรู้มารยาทการปฏิบัติตัวมาเกิดต้องแตกต่างจากคนที่ว่าไปบ้างเป็นธรรมชาติ พอขาพูดจบก็ยิ้มหน้าแดงเรื่อ “ขอบพระคุณมากครับ โอะเคอิเล่าเรื่องของคุณให้ฟังเป็นประจำ วันหยุดคราวหน้าจะมาขอบคุณด้วยกันแน่นอนครับ” จู่ๆเขาเก็บเปลี่ยนเป็นสีหน้าจริงจังพลาสพดว่า “วันนี้คงต้องขอตัวกลับก่อน รักษาสุขภาพด้วยนะครับ”

หลังจากนั้นสามวันพันธุ์สึกกังวลใจเรื่องเงินทองเสี่ยมหากว่าเรื่องงานงานไม่อาจทนอยู่เลยที่บ้านได้ คิดได้ดังนั้นก็หอบไม่เท่าที่ทำจากไม่ไ่เตรียมออกไปที่ทะเล ขณะที่เปิดประตูอกมาข้างนอกก็เห็นคนสามคนยืนเรียงกันอย่างคงตามประหนึ่งภารพาด ผู้ที่เป็นพ่อแม่ส่วนชุดยกตะล่าวลูกสาวชุดสีแดง ครอบครัวของโอะเคอินนั่งเอง

พันนึกไม่ถึงว่าตัวเองจะพุดด้วยน้ำเสียงอันเกรี้ยวกราดออกไปว่า

“มาแล้วหรือ วันนี้พันธุ์ธุระต้องออกไปข้างนอก ขอโทษนะครุณามาใหม่วันหลังแล้วกัน”

โอะเคอิแต่งงานแล้ว เขายังเป็นศรีวัยกลางคนที่มีส่วนร่วม ลูกสาววัยแปดขวบหน้าตาเหมือนโอะเคอิตอนเป็นสาวใช้ นัย์ตาตอนที่เยี้ยวนามของหน้าพันธุ์เลื่อนลอยเชื่อยชา พันธุ์สึกเศร้าใจ ขณะที่โอะเคอิอย่างไม่ทันได้อายปากพูดอะไรสักคำพันธุ์ก็เดินลิ่วออกไปปั้งชายหาดเหมือนต้องการจะหนีลิ่งที่อยู่เบื้องหน้าออกไปให้พ้น พันใช้ไม้เท้าฟัดแล้วฟادอีกไปที่ต้นหญ้าริมหาดพลาสกระแทกเท้าเดินเลียบชายหาด มุ่งหน้าตรงไปปั้งตัวเมืองโดยไม่หันหลังกลับไปมองแม่แต่ครั้งเดียว พันมาทำอะไรในเมืองนี้ ได้แต่แหงนมองป้ายโฆษณาพาพยนตร์บ้าง มองคุ้ข้าวของที่วางโซช่าน้ำร้านเลือดห้าบ้างไปเรื่อยเปื่อย ขณะที่ทำสีงี้จะด้วยความหงุดหงิดก็เหมือนได้ยินเสียงกระซิบจากนุ่มๆในใจว่า “แพ้แล้ว แพ้แล้ว” ไม่ได้เด็ดขาดร่างของพันสั่นเทาขึ้นมาอย่างแรง จากนั้นก็ออกเดินต่อไปอีกราชานสิบนาทีเห็นจะได้จึงย้อนกลับไปที่บ้าน พันออกมายุดยืนที่ริมชายหาด มองดูภาพอันสงบสุขเบื้องหน้าสิ โอะเคอิพ่อแม่ลูกสาวคนกำลังเล่นหัวงก้อนหินไปที่ทะเลพลาสหัวเราะกันอย่างมีความสุข เสียงนั้นได้ยินมาจนถึงตรงนี้

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นหัวงก้อนหินไปอย่างสุดแรงพลาสพดว่า “ดีมากที่เดียว เท่าท่าทางจะเป็นคนหัวดีนะ อิกไม่นานหรอกก็คงได้เป็นใหญ่เป็นโต”

“ใช่ ใช่” โอะเคอิพูดด้วยน้ำเสียงอันภาคภูมิใจ “คุณคนนี้ต่างจากคนอื่นในครอบครัวมากตั้งแต่เล็กแล้ว แม้แต่คนระดับล่างก็ยังให้ความกรุณาเหลียวแล”

พันได้แต่ยืนร้องไห้ ความรู้สึกตื่นตระหนกที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงในใจเหมือนจะฉุกนำตาที่ไหลออกมาย浩อมละลายจนหมดสิ้น

แพ้แล้ว แต่นี่ล่ะเป็นสิ่งที่ดี ต้องเป็นแบบนี้แหละ ชัยชนะของพลาสเป็นแสงสว่างส่องให้พันเห็นชุดเริ่มต้นในวันพรุ่งนี้

ส่วนอ้างอิง

1. อเล็กซานเดอร์ พุชกิน (Aleksandr Pushkin : 1799-1837) เป็นกวีและนักเขียนชาวรัสเซียผู้วางรากฐานงานวรรณกรรมสมัยใหม่ของรัสเซีย เขายังเป็นผู้เปลี่ยนแปลงลักษณะการประพันธ์แบบดั้งเดิมที่ใช้ในวรรณกรรมยุโรปเป็นต้นแบบไปเป็นรูปแบบสัจنيยมซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมและจิตใจที่แท้จริงของชาวรัสเซีย กลอนที่จะสะอ้างอิงมาเนื่องจากส่วนบทนำของวรรณกรรมประเภทเรื่องราวของเล่าเรื่อง (Narrative Poem) ชื่อ “รุสลันกับลูดมิลา” (Ruslan and Ludmila) ในกลอนต้นฉบับไม่ปรากฏคำว่า “細き(เรียว)” นอกเหนือไปจากนี้คำเปล็บทกลอนที่จะสะอึกขึ้นมาเนี้ยงแตกต่างจากคำเปล็บจากหนังสือรวมผลงานวรรณกรรมของพุชกิน เล่ม 5 สำนักพิมพ์คองอิโซะอิ ปี 1937 (『プウシキン全集 第5卷』 改造社、1937 年) คำเปล็บทกลอนนี้ไม่ปรากฏที่มาแน่ชัดแต่อาจสันนิษฐานได้ว่าจะสะอึกเป็นผู้แปลเองจากภาษาอังกฤษหรือภาษาอังกฤษ
2. เมืองฟุนราบะมิ (船橋町) จังหวัดชิบะ (千葉県) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของโตเกียว ระยะห่าง 1 กิโลเมตร ตั้งแต่เมืองนี้ห่างเดือนกรกฎาคม ปีค.ศ. 1935
3. ตั้งแต่สมัยเมจิถึงสมัยโภราจะมีมนบรรจุขวดแก้ววางจำหน่าย ขนาด 1 กิโลกรัม (一合) เทียบอัตราส่วนให้เท่ากับ 180 มิลลิกรัม
4. ต้นเกียวชิกุโต (夾竹桃) เป็นไม้อืนต้น มีสายพันธุ์มาจากอินเดีย ในเรียวเชิง ออกดอกในช่วงฤดูร้อน กลีบดอกสีชมพูเหมือนสีดอกท้อ
5. การสำรวจสำมะโนประชากรเจ้าหน้าที่สำรวจระดับจุนชะ (巡査) จะเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นในแต่ละครัวเรือน ในเนื้อเรื่องผู้แต่งใช้คำว่า “โอะมะระริ” (お巡り) ตามคำเรียกตำรวจระดับจุนชะ
6. ส่วนขันบันไดไม้ที่สร้างขึ้นมาเล็กน้อยจากพื้นทางเข้ามักใช้เป็นที่ต้อนรับหรือส่งแขก ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า “ลิคิโดอิ” (式台)
7. สมัยเมจิผู้ชายนิยมสวมหมวกและถือไม้เท้าตามแบบวัฒนธรรมตะวันตก

แนวทางการแปล

งานแปลนี้ผู้แปลยึดแนวทางการแปลตามรูปประโยคเดิมจากการรวมต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม กรณีที่มีคำเฉพาะที่ไม่สามารถแปลตรงตัวได้หรือคำที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมญี่ปุ่นผู้แปลได้ใส่คำอธิบายเพิ่มเติมไว้ในส่วนอ้างอิงดังข้างต้น